

“Αν πιανόντουσαν και ποιός να πρωτοδουλέψη, δεν τὸ ξέρομα. Μὰ δὲν ἔχει καμμιά σημασία. Μήπως και τὰ λόγια στὴν Ἑλληνική Βουλὴ, δουλειὰ δὲν εἶναι ;

Νὰ κ' ἕνα ἄλλο σημεῖο φωτεινότερο ἀπὸ τὴν ἴδια συνεδρίαση :

- Εἶσαι παιάνθρωπος !
- Νὰ χαῖρε, χαμένο !
- Ἡ σὺ δὲξο ἐγὼ !

Βλέπετε κ' ἰδιῶ μόνο λόγια. Εὐλο δὲν ἔπεσε, γιατί οἱ δύο ἀδελφοὶ κέρσις—Ἀλεξάνδρος καὶ Δόγκας—τόνισμα τους—ξενεβοῦντο μετὰ τὰ λόγια και δὲν εἶχαν πιά τὸ κουράγιο νὰ σηκώσουν τὰ χέρια τους ; και νὰ σπῆσιν ὁ ἕνας τῆλλουνοῦ τὰ μούτρα.

Τὸ ἴδιο και στ' ἄλλα ζητήματα. Ποῦ νὰ περισσεύη κειρὸς και δύναμη γιὰ δουλειά ;

ΓΙ' ΑΔΕΙΑΝΑ

πραγματικὰ, μετὰ ἀδειανὰ λόγια, μίλησε μέσα στὴν ἀδειανὴ ἀπὸ φρόνησιν καὶ ἀπὸ πατριωτισμὸ Βουλὴ ὁ κ. Λυμπρίτης.

Ἀδειανός, εἶπε, οἱ ἀποθήκες τοῦ στρατοῦ, ἀδειανὸν και τὰ κεφάλια ἐκείνων ποῦ τὸν διευθύνουν.

Γιὰ νὰ τὸ λέγῃ αὐτὸ κατὶ θὰ ξέρῃ, ἀφοῦ ἐχηρημάτισε και Ἵπουργός τῶν Στρατιωτικῶν. Κατὶ ὅμως ξέρομα και μετὰ ποῦ τοῦ παρατηροῦμα πὸς τὰ κεφάλια καὶ οἱ ἀποθήκες δὲν γιομίζουσι ὅταν λείπει ἡ πειθαρχία.

Καὶ ἡ πειθαρχία, τζόγια μου, πάει κατὰ διαβόλου ὅταν ἕνας ἀξιομαχικός, μονάχα ἐπειδὴ ἔγινε Βουλευτής, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰνεβαίνει ἀπάνω στὸ βήμα τῆς Βουλῆς και νὰ βρίζῃ τὸ Διάδοχο τοῦ Θρόνου και γινικὸ διοικητὴ τοῦ Στρατοῦ, και τὸν Ἵπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν πύχει κἄνα δύο γαλιόμα περισσοτέρω ἀπὸ δαῦτον.

Τίποτ' ἄλλο.

ΤΟΝ ΦΟΥΣΚΩΝΟΥΝ

μετὰ ψέματα τὸν Βασιλιᾶ οἱ Ἵπουργοὶ του. Ἀνέδθηκε ὁ κύρ Στάνης προχτές στὸ Παλάτι, εἶδε τὸν βασιλιᾶ και τοῦ μίλησε... γιὰ τοὺς ἀγῶνες.

— Στὴν Πάτρα θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος μετὰ τοὺς ἀγῶνες !... Στὸ Στάδιο μεθαῦριο μὴ τὰ ρωτᾶτε, Μεγαλειότατε ! Ἄλλος πάλι χαλασμός Κυρίου ἐκεῖ !...

Κι' ὁ Βασιλιᾶς τοῦ 'πε μπράβο ποῦ κατάφερε τέτοια θαύματα !

Μαὶ ὅμως ὁ ἀλιτήριος γιὰ τῆλο θαῦμα ποῦ κατάφερε νὰ πεθάνῃ τοὺς ἀμφωροισμένους δασκάλους στὰ πόδια μετὰ τις ἐγκληματικὲς μεταθέσεις ! Τὰ τέτοια δὲν συμφέρνει νὰ τὰ μαθαίνῃ ὁ Βασιλιᾶς. Δὲν γίνονται, βλέπεις, και οἱ μεταθέσεις στὸ Στάδιο, ὅπως κ' οἱ ἀγῶνες, γιὰ νὰ τις καμαρώνῃ ὁ κόσμος και νὰ ζητωκραυγάζῃ γι' αὐτές.

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΝΑΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝ

Πουλιέται χωροδεμένο 2 δραχμές, (Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. χρ. 2) στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» και στὸ Ἑβλαιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας».

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στὸν ἀγαπητὸ μας κ. Ἄντ. Φραντζῆ τὰ συχαρήμα καὶ γιὰ τὸν δικαίωτο προβιδιασμό του.

— Τάξις, καθὼς ἔβριξε ὁ προβιδιασμός και στὸν κ. Σιδερά, τὸν εὐγενέστατο κ' ἐργατικώτατο διευθυντὴ τοῦ ταχυδρομείου μας.

— Ἄλλους δέκα ὅταν κ' αὐτοὺς τοὺς δύο νᾶχαμε, δὲν θὰ περαπονοῦμαστε καθετὸσο γιὰ τὰ χάλια τῶν ταχυδρομείων μας.

— Οἱ στίχοι τῆς «Ἰλιάδας» ποῦ δημοσιεύομα σήμερα εἶναι ἀπὸ τὴν καινούρια ἐκδοσὴ ποῦ ἱτοιμάζει ὁ κ. Πέλλης.

— Ἡ πρώτη ἐκδοσὴ, Α—Μ, ἐξαντλήθηκε, ἀφοῦ μονάχα τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» ἱπούλησε 250 ἀντίτυπα, τὰ τελευταῖα, μέσα σὲ τρεῖς μῆνες.

— Ἡ δεύτερη ἐκδοσὴ θᾶρη δόλοκληρη τὴν «Ἰλιάδα» και σ' ἕνα δύο μῆνες ἔάν ἱτοιμη.

— Τὰ δύο ποιήματα «Τὸ νυχτέρι» κ' καὶ Ἐπαράδεισος ποῦ δημοσιεύαμα στὸ περασμένο φύλλο χωρὶς ὑπογραφή, εἶναι ἀπὸ τοὺς «Θρύλους» τοῦ κ. Κώστα Σ. Γ.

— Κάποιος πιντάλεπτος ἐκδότης ἱτοιμάζει τὴν ἱστορία τοῦ Ρωσσογαπωνέζικου πολέμου.

— Πάλι καλά, ἀφοῦ ὁ πόλεμος γίνεται, γιατί μπορούσε νὰ τὴν ἐκδώσῃ πρὶν πέσῃ ἀκόμα τὸ πρῶτο κανόνι, ὅπως συμβαίνει πάντοτε μετὰ τις τέτοιες ἐκδόσεις.

Ο ΙΔΙΟΣ

Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

«ΤΟ ΚΡΑΣΙ»

Ἰγναίνει τὴν Δευτέρω βραδύ— φύλλο τυπογραφικὰ 18—εἰκονες εὐρωπαϊκῆς 70—γραφεῖο ἐκδοτῆ.—Πουλιέται δρ. 3,50, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας», Κ. Ἑλευθερουπόλεως (11. Συντάγματος, και Ἰππία.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ἀνάποδο. Σωστά δὲσα λίτε, μετὰ δὲν ἔβριξε νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τέτοια μασκαρλήμα και γι' αὐτὸ δὲν τὸ δημοσιεύομα τὸ ἀρθρο σας. Δόσιο διακρηπείστατοι ὄν τὸν κ. Σαίπη, ἔχουν καθε δικαίωμα νὰ λέν τὴν μιά μέρω ἀ ν ὅ τ α τὰ ποιήματα τοῦ Παλαμά, και τὴν ἄλλη νὰ βγαίνουν και νὰ σαλιαρίζουν πὸς ἕστωμα εἰωσαν και ἄλλατε τὴν ἐκτίμησιν των πρὸς αὐτοὺς κτλ. Νὰ δὲ ἡ ὄρα νὰ κάθεται νὰ σχολιάζῃ κανένας και τὰ λόγια τῶν Σαίπηδων. Ἐνα μονάχα κκεὶ βλέπομα σ' ἄλ' αὐτὰ, ποῦ τὸ βλέπετε και λόγου σας, πὸς λόγοι μετὰ ἕνα ἐμπειστεύομα τὴν φιλολογικὴ τους ὑπόληψη σὲ τέτοια χέρια και ἔδουν ἔτσι δικαίωμα σὲ καθε ἐσέχο νὰ μιλήσῃ μετὰ τὴν ἀδαντροπία γι' αὐτοὺς.—κ. Κώστα Σ. Γ. Τὰ λαβαμα. Ὁραία. Ὁ σᾶς γράφομα.—Ροδόφυλλο στὴν Πόλη. Καλὸ, μετὰ λίγο ξεσκασμένο. Πειράζει νὰ τοῦ ρίξομα κανένα ἐλαφρὸ τοῦλι ἀπάνω του ;—κ. Μαρία. Χαρήκαμα ποῦ σᾶς ἔβρισε ἡ ἀνταπόκριση γιὰ τὴν μὸδα τῆς κ. Α. Ε. Ὅπως τὸ γράφαμα, ἡ κ. Α. Ε. θὰ μᾶς στέλνῃ συγγὰ τέτοια ὄμορφα παρακατάκια ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ δ. Ἀροδαφνοῦσα εἶναι ἀρορωστη και γι' αὐτὸ δὲν γράφει. Ἡ δ. Χαραυγὴ ἔχει μετὰ λάδες ποῦ, μετὰ τὸ καλὸ, θὰ τελειώσουν γρηγόρα. Μὴ σᾶς νοιάζῃ και γρηγόρα θὰ τις ξαναῶητε και τις δύο στὸ «Νουμά».

— κ. Πάνο Θαλασσινὸ. Στάλλο φύλλο.—κ. Μάρκο Αὐγ. Ὁραία. Θὰ δημοσιεύῃ.—κ. Π. Α. Ν. Π. Μ. ορ. Στὴν Πόλη. Ὁ δὲ δημοσιεύῃ ἕνα κομμάτι στάλλο φύλλο. Σᾶς παρακαλοῦμα νὰ μᾶς στείλετε τὴν διεύθυνσὴ σας γιὰ νὰ σᾶς γράφομα τοὺς λόγους ποῦ δὲ δημοσιεύετα ἐλόκληρο τὸ ὄμορφο γράμμα σας.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος εἰδοποιεῖ τοὺς ἐγγραφέντας εἰς τὸ Λαχειοφόρον δάνειον αὐτῆς τῶν 20,500,000, ὅτι, και πρὸ τῆς 1ης Μαΐου ε. ε. δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ προσέλθωσι πρὸς ἀνταλλαγὴν τῶν δοθεισῶν αὐτοῖς ἀποδείξεων διὰ προσωρινῶν τίτλων τοῦ δανείου και πρὸς καταβολὴν τῆς δευτέρας δόσεως, εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς και τῶν Ὑποκαταστημάτων τῆς, ὡς και εἰς τὰ λοιπὰ Τραπεζικὰ γραφεῖα παρ' οἷς ἐνεγράφησαν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 26 Ἀπριλίου 1904.

μου. Οἱ ἄνθρωποι συκοφαντοῦν και κατηγοροῦν και ψάχνουν και μυρίζονται ναῦροῦν πάντα κατὶ τι γιὰ νὰ κακολογοῦν τοὺς ἄλλους.

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Τὸ ἀκουσα... ἔπειτα ρώτησε ἐκεῖν' ἡ γυναῖκα, πὸς τὸ δέχεται ἡ μητέρα σου νὰ πάρῃς ἐσὺ τὴν κόρη μᾶς διεφθαρμένης.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Βούλωσε τ' αὐτιά σου στὶς κακολογιὰς τοῦ κόσμου και μὴ σὲ μέλη γι' αὐτόν.

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Κ' ἐκεῖνη ἡ ἀπαίσια γυναῖκα εἶπε κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμα : Πὸς εἶναι δυνατὸν ἡ κόρη νὰ μὴ μοιάσῃ τῶν γονέων τῆς ; Τότε αἰσθάνθηκα μιὰ ἀποστροφή γιὰ τὴν μητέρα μου... Γιὰ ποιὸ λόγον νὰ ἔχω ἐγὼ τὸ στίγμα, χωρὶς νὰ φταιξῶ 'εἰ τίποτε. Ἀπὸ 'κεῖνη τὴν ἡμέρα τὴν μισῶ. Κι ὅμως, τὸ ξέρω... Ἄχ ! αὐτὸ εἶναι κακό, πολὺ κακό... Πρέπει τώρα νὰ πάω νὰ πέσω στὰ πόδια τῆς και νὰ τῆς ζητήσω συχώρησι... Εἶν' ἄμαρτία αὐτὸ ποῦ τῆς ἔκαμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ἡ ἄσχημιὰ μᾶς κυνηγᾶ παντοῦ... Νὰ τώρα ποῦ τὴν ἐγνώρισες και σὺ.

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ἀφοῦ τῆς πήραν τὸ μόνο πλάσμα, ποῦ στὴν ἀγάπην του εἶχε δικαίωμα... Ζεῖ ἔρημη και πικραμένη... Ἄχ ! (Οἱ τρεῖς γυναῖκες ἐπιστρέφουν μετὰ νεὰ στεφάνια ἀπὸ ἀνθη).

ΜΑΡΙΓΩ.—(Ἀνεβαίνει στὴ σκάλα).

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Μιὰ φορὰ, ὅσο ἡμεῖς ἀκόμα μι-

κή, εἶχα τὸση χαρὰ ὅταν ἔρχονταν ἐδῶ νὰ μετ' ἴδῃ. Ἐπεφτα στὰ πόδια τῆς, τῆς φιλοῦσα και τὰ δύο τὰ χέρια και πεσῆσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἔκλαια... χωρὶς νὰ ξέρω γιατί...

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνῃς και στὸ ἐξῆς ! Ἄκουσ ;

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Γιατί ψάχνουν πάντα οἱ ἄνθρωποι ναῦροῦν κατὶ γιὰ νὰ κακολογήσουν και νὰ περιφρονησοῦν τοὺς ἄλλους ; Δὲν εἶν' ἄνθρωπινὸ νὰ σφαλῃ κανένας ; Τὸ αἰσθάνομα στὸν ἑαυτὸ μου πὸς εὐκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ τὸ κακό... σὺ ὅμως, σὺ βλέπεις καλλίτερα και μπορεῖς νὰ ἐμβαθύνῃς στὴν ἄμαρτία και νὰ τὴν νοιώσῃς... γι' αὐτὸ μπορεῖς και νὰ συχωρήσῃς. (Ὀλίγον κατ' ὀλίγο πέφτει ἀπὸ τὸν καναπέ στὰ γόνατα ἐμπρὸς του).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ἄχ... Ἰφιγένεια !

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ἦθελα νὰ σοῦ φιλήσω τὰ χέρια σου χίλιες φορές, γιὰ τὴν καλοσύνη σου πρὸς τὴν μητέρα μου !

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Σήκω ἀπάνω, Ἰφιγένεια. Οἱ γυναῖκες σὲ βλέπουν ἔτσι και γελοῦν.

ΜΑΡΙΓΩ.—(Στερεώνουσα μιὰ γυρλάντα). Εἶναι καλὰ ἔτσι ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.—Λίγο ψηλότερα.

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Σηκώνεται σιγὰ σιγὰ).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Νὰ σὲ βοηθήσω, Μαριγώ ;
ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Ἰγναίνει στὸ παράθυρο. Τὸ βλέμμα τῆς πλανᾶται στὸ μάκρος). Σύνεφα μαζώνονται στὴν κορφή τῆς Ζήριας. Ἀνεμοζάλη θὰ 'χωμα.

ΜΕΛΠΩ.—Ἄ μπᾶ... Αὐτὰ εἶναι σύνεφα τῆς ζέστης. (Ἡ Ἰφιγένεια στρέφει τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρο και σιγὰ σιγὰ φεύγει ἀπὸ τὴ σάλα).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Πρὸς τὴ Μαριγώ). Νά... Πάρε ! Λίγο ψηλότερα ἀκόμα. Ἐτσι...καλὰ. Φέρε μου μιὰ καρέκλα, Μέλπω. (Ἀνεβαίνει ἐπάνω και βοηθᾶ τὴ Μαριγώ. Λίγες στιγμὲς δὲν μιλεῖ κανεὶς. Ἡ Ἀννέζω καθαρίζει τὰ βάζα και οἱ ἄλλες κρημοῦν τις γυρλάντες).

ΑΝΝΕΖΩ.—(Ἐξαφνα, ὡσὼν νὰ μιλοῦσε μετὰ τὴν Καλομοῖρα, δυνατὰ ὅμως). Ἡ Ἑλένη ἔχει τὸ λόγο τῆς ποῦ δὲν τὴ θέλει αὐτὴ τὴν παντρεῖα τῆς κόρης τῆς.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Πρὸς τὴ Μαριγώ). Ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα μου πρέπει νὰ πάῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα... Ἐλα, κατέβα κάτω.

ΑΝΝΕΖΩ.—(Δυνατώτερα). Ἡ Ἑλένη ἔχει τὸ λόγο τῆς ποῦ δὲν τὸν θέλει αὐτόν τὸ γάμο τῆς Φιγένειας !

(Ἀκολουθεῖ)